

VZLET

Ako ten čas letí
Bodovali sme vo florbale
Vyletel z nášho hniezda

ROČNÍK 19

ČÍSLO 2

GYMNÁZIUM LIPANY

Vzlet

číslo 2

december 2017

ročník 19

Vydavateľ:

Gymnázium Lipany

Komenského 13

082 71 Lipany

Koordinátorka:

Mgr. Alena Sledbníková

Šéfredaktorka:

Natália Skladaná

Do časopisu prispeli:

Dominik Bucko, Petra

Drabová, Dominik Harenčár,

Barbora Hnatová, Rozália

Kaščáková, Mária Kromková,

Adam Mochňák, Patrik Oros,

Katarína Oslovičová,

Katarína Rozkošová,

Natália Skladaná, Matej

Terifaj

Grafická úprava:

Filip Šašala

Jazyková úprava:

Mgr. Dušan Kazimír, PhD.

Fotografie:

z archívu školy

Adresa redakcie:

Časopis Vzlet

Gymnázium Lipany

Komenského 13

082 71 Lipany

E-mail:

casopis.vzlet@gmail.com

Úvodník

Ahojte, vzletáci!

Určite ste si už všimli, že je naše nové číslo časopisu Vzlet trochu iné než predošlé. Naša škola totiž oslavuje krásne jubileum a keďže je výnimočná, v redakcii sme sa rozhodli, že sa toto číslo, ktoré práve držíte v ruke, bude venované práve jej. Dozviete sa niečo o histórii nášho gymnázia, uvidíte fotografie našej školy z jej mladých čias a prezradíme vám aj niečo o slávnostnom galaprograme, ktorý sa konal pri príležitosti 60. výročia založenia našej školy. Medzi pozvanými hosťami bol aj jej bývalý žiak, Ondrej Kandráč, ktorý si na nás našiel trochu času a odpovedal nám na zopár zvedavých otázok. Okrem školy bude oslavovať svoje okružle jubileum aj naša pani riaditeľka,

s ktorou tu tiež nájdete zaujímavý a inšpirujúci rozhovor. Naši žiaci opäť zozbierali zopár úspechov. Osobitnú reportáž si zaslúžili naše štvrtáčky, ktoré si za florbalovým úspechom šli až do Bratislavy a mohli ste ich vidieť dokonca aj v televízii. Aby im tam nebolo smutno, prišli ich povzbudiť aj ich spolužiaci. Kúsok z tejto úžasnej atmosféry sa pokúsili priniesť i vám. Prinášame aj zopár spomienok našich štvrtákov na nezabudnuteľnú stužkovú slávnosť, tiež vlastnú tvorbu našich žiakov a vyznania škole.

Dúfam, že sa vám časopis bude páčiť a nepustíte ho z ruky dovtedy, kým ho nedočítate.

Vaša Natália

„Cieľom vzdelania a múdrosti je, aby človek videl pred sebou jasnú cestu života, po nej opatrne vykročoval, pamätal na minulosť, poznal prítomnosť a predvídal budúcnosť.“

J. Á. Komenský

Obsah čísla:

Skloňovalo sa slovo láska	3
Ako ten čas letí	4 - 5
Na slovíčko s pani riaditeľkou	6 - 7
Náš veľký deň	8 - 9
Bodovali sme vo florbale	10 - 11
Vyletel z nášho hniezda	12 - 13
Príbeh mojej školy	14
Vyznania z pera žiakov	15
Premeny školy v čase	16 - 17
Takto ju vidím ja	18
Poetické okienko	19

Skloňovalo sa slovo láska

Študenti Gymnázia v Lipanoch už tradične pod vedením svojich učiteľov pripravujú program k Dňu jazykov. Ani tento rok nebol výnimkou. V piatok 27. októbra 2017 si mohli študenti lipianskych a okolitých škôl vychutnať program, ktorého témou sa tentokrát stali najznámejšie príbehy lásky.

Ako je už pri tomto podujatí romancou.

zvykom, predstavili sme ich v štyroch cudzích jazykoch – ruštine, angličtine, nemčine a španielčine. Témou Dňa jazykov sa tento rok stala láska. Celkom klišé, nie? Bola predstavená práve v príbehoch, ktoré sú síce najznámejšie, ale v závere nemajú žiadny „happy end”. Dá sa povedať, že počas tohto ročníka zahviezdili maturanti, pretože v každom predstavení si zahral minimálne jeden študent, ktorému práve ubiehajú posledné mesiace na lipianskom gymku.

Ako prví sa predstavili ruštinári, ktorí všetkým priblížili nešťastnú lásku Eugena Onegina a Tatiany Larinovej. V liste mu vyznala svoju lásku aj napriek tomu, že v tých časoch bolo nepripustné, aby žena vyznala svoje city mužovi ako prvá. Ich láska síce nebola naplnená, ale spomenuté Puškinovo dielo malo obrovský úspech v minulosti i dnes. Hovorené slovo bolo doplnené tanečným vystúpením i krásnou ruskou

V angličtine sme mohli vidieť jedno z najznámejších diel na svete – Shakespearovho Rómea a Júliu. Z príbehu, v ktorom ide o tragický príbeh dvoch znepriatelených rodov, ktoré sa zmieria až nad hrobmi svojich detí, sa publiku predstavili oktaváni v scéne na balkóne vo Verone.

Nemčinári zase ožili časť románu Utrpenie mladého Werthera, ktorý sa, podobne ako Onegin, nešťastne zamiloval do mladučky Lotte. Ona ho v závere odmieta, a keďže Werther nevidí iné východisko, vezme si život.

V poslednom pásme sa predviedli španielčinári. Na odľahčenie po troch príbehoch nešťastnej lásky padlo vhod zasmiať sa na príbehu Dona Quijota de la Mancha, ktorý žil vo vlastnom svete. Španielčinári do predstavenia zakomponovali aj slovenčinu, takže zasmiať sa mohli i tí, ktorí jeho príbeh ani jazyk nepoznali.

Ako ten čas letí

Väčšina študentov sa v školách usilovne učila, no študenti a pedagógovia Gymnázia v Lipanoch celé týždne pripravovali obrovskú slávnosť — galaprogram pri príležitosti 60. výročia založenia našej školy, ktorá sa konala v piatok 23. novembra 2017 v Mestskej galérii v Lipanoch.

Rovnako ako sa každý mladý človek celý rok teší na ten deň D, keď oslávi svoje ďalšie narodeniny, aj oni sa tešili. Narodeniny sú predsa výnimočné. Výnimočné najmä tým, že každé sú iba raz. A presne preto máme o to väčšiu radosť a pripravujeme sa o to viac, keď ich druhou číslicou je nula.

Výročie čohokoľvek je všeobecne veľká udalosť. A tak si vedenie školy

denti vyšších tried ukázali lásku žiakov a učiteľov na hodinách chémie, matematiky, či slovenčiny. A nechýbal ani tanec, spev a dojímavé slová vďaky. Atmosféru spomínania a akejsi nostalgie obohacovali vyznania absolventov svojej škole i čiernobiele fotografie naznačujúce dávnu dobu. Talenty a vďaka preukázali a vyjadrili aj bývalí absolventi, ktorí sú dnes úspešnými ľuďmi

dovolilo porušiť tradíciu katarínského plesu a namiesto neho spojiť všetky súčasné i bývalé duše gymnázia a vytvoriť tak nezabudnuteľný podvečer plný nádherných okamihov. Ale oslavovať, vlastne ďakovať za roky uplynulé, sa začalo už svätou omšou, na ktorej sa zúčastnilo 15 kňazov, ktorých životy boli prepojené s našou oslávenkyňou.

Samotný program sa začal precítene odspievanou uspávkou, keď najmladší žiaci gymnázia v krojoch preniesli divákov do doby zrodenia školy. Mladá a krásna, plná energie. Presne také bolo aj vystúpenie detí na javisku. Postupne však rástla a dospievala. Štu-

v rôznych oblastiach. Za všetkých aspoň jedno meno - Ondrej Kandráč, ktorému sa podarilo rozospievať celú galériu. Súčasťou programu bolo taktiež oceňovanie rodín, ktoré dali gymnáziu do opatery viacero svojich detí. V závere programu sa na javisko postavili žiaci spoločne so svojimi učiteľmi, pretože bez žiakov by tu neboli učители a bez učiteľov ani naša oslávenkyňa. A reťaz sa nepretrhne a pokračuje ďalej, čoho symbolom bola spoločná pieseň študentov a pedagógov školy s nádherným a zároveň dojímavým textom, ktorá utišila celé obecenstvo a veru nenechala žiadne oko suché.

Písal sa rok 1957, keď sa na odchádza niekoľko desiatok šťastných kopci nad riekou Torysou zrodila nová absolventov. Ale predsa len, na tvári sa cesta múdrosti. A tí, ktorí stáli pri jej im znenazdajky strieda radosť so smútkom a slzy šťastia sa nenápadne menia zrode, si dnes hovoria: „Ako ten čas kom a slzy spomienok. V tom okamihu to dnes už zelená krásavica vzdeláva, pri v kútiku duše zabolí. Chvilke nostalgie, pravuje a učí mladých ľudí vykročiť keď myseľ nechce spolupracovať. Túži s dobrým vzdelaním a jasnou myslou sa vrátiť späť. Zažiť to ešte aspoň raz a do reálneho sveta dospelosti stretnúť sa s tými, ktorí sa postarali a zodpovednosti. Stále to zvláda bravúrne. Nie je predsa stará, ale zrelá. Rok čo rok z nej s maturitným vysvedčením vedieť: „Už je to za nami...“

Rodina
Genčúrová
našej škole
zverila do
opateru 9 zo
svojich 10
detí.

Na slovíčko s pani riaditeľkou

V tomto školskom roku naša pani riaditeľka Viera Urdová oslávi spolu s našou školou svoje životné jubileum. Spája ich však oveľa viac ako len rovnaké číslo. Okrem toho, že je prvou dámou nášho gymnázia, je jeho absolventkou, učiteľkou i rodičom zároveň.

***Ako si spomínate na svoje prvé stretnutie s našou školou?**

Moje prvé stretnutie s týmto gymnáziom bolo niekedy v júni 1973, keď som tu išla na prijímacie skúšky, a keďže som prijímacie skúšky urobila zrejme dobre, tak nakoniec som sa od septembra stala študentkou na Gymnázia v Lipanoch.

***Maturanti sa nevedia dočkať chvíle, keď opustia školu, ale vy chodíte do školy v podstate celý život. Aký je to pocit?**

Ide o to, či máte tú prácu radi, alebo nemáte tú prácu radi. Ja mám svoju prácu skutočne rada. Mám rada školu, žiakov, rada učím. Najväčší oddych a relax, moja najväčšia sebarealizácia je práve na vyučovacích hodinách. Takže naozaj rada chodím do školy, rada učím mladých ľudí, lebo práve od nich nabieram tú energiu, ktorá mi občas chýba, a tú mi mladí ľudia vedia dodať.

***Ako by ste porovnali váš čas strávený na tejto škole najprv v úlohe študentky, neskôr učiteľky a teraz? Ako sa vám menil pohľad na naše gymnázium?**

Pohľad sa určite menil. Najbezstarostnejší bol asi ten študentský čas, ale to som zistila až po rokoch, lebo keď sme študovali, tiež sme mali ten pocit, že máme toho veľa, že sa veľa máme učiť... No po rokoch sa mi ten čas zdá naozaj krásny, bezstarostný. Minulý rok sme s našou triedou mali štyridsať rokov od maturít a doteraz sa stretávame a spomíname na gymnaziálne časy

ako na jedno z najkrajších období v živote. Ako učiteľka som tu nastúpila v roku 1993, dvadsať rokov po tom, čo som tu nastúpila ako študentka. Medzitým som už pracovala aj na Filozofickej fakulte v Prešove, potom desať rokov v Šarišskom Jastrabí ako učiteľka základnej školy a keď som potom prišla na gymnázium a videla som tu svojich bývalých učiteľov, tak som to prijala s veľkou bážňou a pokorou. Rozmýšľala som, či si tu zaslúžim byť a či naplním všetky očakávania, ktoré sa na mňa kládli. Keď som v roku 1999 išla do funkcie riaditeľky, tak som cítila ešte väčšiu bázeň, lebo tu už nešlo len o mojich bývalých učiteľov, ale aj o kolegov, žiakov, ktorých som učila. Vtedy som ešte nevedela, čo všetko ma čaká, aké obrovské množstvo zodpovednosti si kladiem na plecia a to stále zisťujem v priebehu rokov, aj teraz. Očakávaní od riaditeľa školy je čím ďalej, tým viac, preto si myslím, že práve toto obdobie je najnáročnejšie zo všetkých tých období, ktoré ma spájajú s gymnáziom.

***Kedy ste zistili, že chcete byť učiteľkou? Kedy nastal ten rozhodujúci moment?**

Ja som učiteľkou byť nechcela. Ja som chcela byť lekárkou. Na medicínu ma však neprijali a išla som pracovať. Robila som na študijnom oddelení Filozofickej fakulty v Prešove, stretávala som sa so študentmi a vtedy zrazu prišla túžba študovať niečo úplne iné. Najprv som chcela študovať slovenčinu a ruštinu, ale vtedy tú kombináciu neotvárali, tak nakoniec z toho vznikla študijná kombinácia slovenčina a pedagogika. Počas štúdia sa mi čím ďalej tým viac páčila úloha učiteľky. Hneď po gymnázium som pár mesiacov učila v materskej škôlke, potom som robila s vysokoškólakmi, po škole som

Autor:
Natália
Skladaná,
4.B

učila na obidvoch stupňoch základnej školy a teraz už 24. rok som na tunajšom gymnáziu. Teda aj keď zo začiatku som nechcela byť učiteľkou, nakoniec to akosi dozrelo a dnes to neľutujem.

***Tento rok neoslavuje krásne jubileum len naša škola, ale spolu s ňou aj vy. Cítite nejakú spriaznenosť s naším gymnáziom?**

Vždy som sa smiala, že riaditeľ školy vyberali podľa veku školy, takže sme v podstate rovesníčky. Myslím si, že ako dozrieva škola, aj ja dozrievam ako človek a vek šesťdesiat rokov je zrelosť aj ľudská aj školská. Cítim osobnú spriaznenosť so školou, pretože poznám každý jej kút, všetky jej problémy, možnosti, očakávania... A keďže som tu riaditeľkou už devätnásť rokov, cítim až bytostnú prepojenosť mojej osoby so školou.

***Čo považujete za najväčší úspech našej školy, ktorý dosiahla, odkedy ste jej riaditeľkou vy?**

Neviem to tak jednoznačne povedať. Najväčší úspech je to, že škola žije. Mnohé školy, oveľa väčšie, sa dostali

jedného kolegu si vážim osobitne. Veľmi ma teší, že nás iné školy z celého Slovenska považujú za veľmi dobrú školu, v našom Prešovskom kraji patríme tiež k popredným školám. Toto je úspech, lebo doma nikdy nie ste prorokom, ale keď vás konkurenčné školy považujú za úspešnú, dobrú a kvalitnú školu, toto je hlavné ocenenie. Čo sa týka súťaží, ťažko povedať, čo bolo najväčším úspechom, lebo sme počas tých rokov dosiahli krásne úspechy. Každá súťaž je iná, takže je pre mňa ťažké to posúdiť.

***Prezradíte nám nejakú vtipnú príhodu z vyučovania?**

Veľmi často sa stávajú nejaké jazykové prešmyčky. Takže miesto Kollára a Hollého občas učim „Hollára a Kollého.“ Vznikajú tiež situácie, s ktorými nerátate, jednoducho ich nenaplánujete a stanú sa. Ja osobne mám veľmi rada inteligentný humor, keď sa v triede vieme zasmiať, ale na určitej úrovni, nie na nejakých stupidných veciach, ale na niečom, čo dokazuje, že žiaci sú inteligentní.

***Práca riaditeľky je veľmi hektická a náročná. Čo robíte vo voľnom čase na odreagovanie?**

Od jari do jesene najradšej relaxujem v záhradke. Veľmi rada pracujem fyzicky. Rada varím a pečiem, už síce oveľa menej, lebo deti už odišli z domu, ale je to pre mňa relax. A, samozrejme, veľmi veľa čítam, čím ďalej, tým náročnejšiu literatúru. A v zime? Po tridsiatich rokoch som si opäť kúpila bežky, takže chodím na bežky a veľmi veľa chodím vonku na prechádzky. Mám takisto na starosti aj vydávanie lipianskeho mesačníka, teda robím všetko možné, ale najväčší relax je pre mňa naozaj tá fyzická práca a čítanie kníh.

***Chceli by ste niečo odkázať študentom?**

Odkazujem im, aby študovali a žili v škole tak, aby aj po rokoch spomínali na svoju školu s láskou. Prajem im, aby žili naplno, aby sa venovali rôznym aktivitám, aby boli úspešní, tvoriví, aby sa nebáli života a jeho výziev.

Ďakujem našej skvelej pani riaditeľke za rozhovor a prajem jej veľa úspechov a radosti z našej školy.

Náš veľký deň

Mesiac november je známy tým, že sa na našom gymku už tradične konajú stužkové slávnosti. Tohtoročný november sme maximálne využili, to znamená, že sme všetky štyri víkendy prežili s úsmevom na tvári a v plnom nasadení. V hlavnej úlohe sme sa predstavili my, maturanti oktávy, 4.A a 4.C triedy. Všetkých nás spájala spoločná pieseň *Gaudeamus igitur*, s ktorou sme odštartovali náš veľký deň naplnený radosťou i hrdosťou. Boli sme sentimentálni, poplakali sme si, aj sa zasmiali. Bolo nám spolu super. Aj napriek obavám, ktoré chvíľami svietili ako červená kontrolka, všetko dobre dopadlo a my sme získali to, na čo sme tak dlho čakali – zelenú stužku. Pri tejto príležitosti sme prvýkrát niečo sami vybavovali, či niesli zodpovednosť za atmosféru a prípravu tohto večera. V týchto možno malých rozhodnutiach bola dôležitá spolupráca a často veľká trpezlivosť. Musím konštatovať, že sme to viac ako úspešne zvládli a v nasledujúcich riadkoch vám ponúkame zopár našich postrehov.

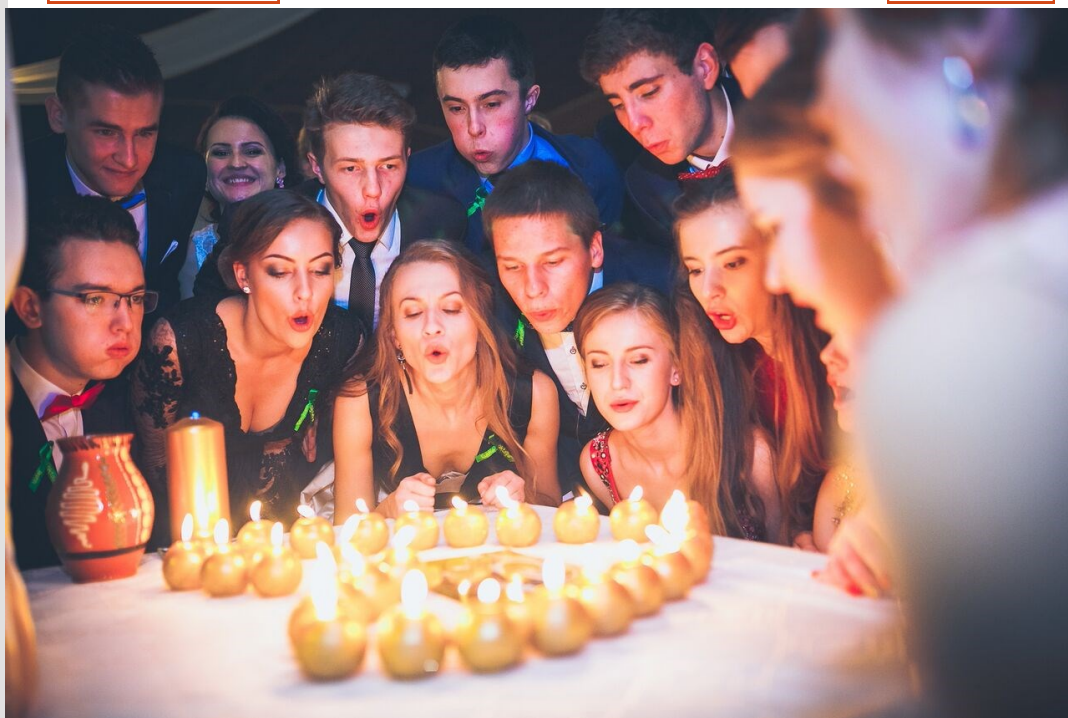

Pre mňa bola najemotívnejšia pieseň, ktorú sme spievali rodičom. Spomenula som si pri nej na svoje detstvo a uvedomila si, že o chvíľu od nich odídem na vysokú školu. Prekvapilo ma, že celá stužková zbehla veľmi rýchlo. Nečakala som, že sa všetci budú tak dobre zabávať a že nevzniknú žiadne konfliktné situácie. Zaujal ma dojemný príhovor triedneho učiteľa a tiež nádherné šaty mojich spolužiačok.

Kristína, oktáva

Veľmi sa mi páčilo, ako sa každý zabával. Nemohol som si nevšimnúť milujúci pohľad mojich rodičov počas celého večera. Vždy, keď som sa na nich pozrel, cítil som radosť, hrdosť a zároveň som si uvedomil, že už nie som malý chlapec, ale dospelý. Určite sa im v hlave premietali spomienky rovnako ako aj mne. Všimol som si, že môj otec plakal. To bolo to najemotívnejšie.

Emanuel, oktáva

Stužková – najlepší Čerešničkou v príhovoroch bol a nezabudnuteľný deň v mojom živote. náš triedny profesor, ktorý všetkých do- Zbehol síce veľmi rýchlo, ale ja som sa jal svojou básňou. Boli sme milo pre- snažila vychutnať každý okamih. Naj- kvapení z toho, koľko známych viac som si užívala moment, keď ma a kamarátov nás prišlo pozrieť na našu moja triedna profesorka stužkovala. Pá- stužkovú. Naozaj všetkých pobavila čila sa mi, ako sme sa spolu zabávali, čierna kronika, v ktorej sme sa snažili spolu tancovali a spoločne sa tešili stručne charakterizovať seba navzájom. z tohto nezabudnuteľného večera. Jednoducho povedané bol to jeden Kiežby bol trval oveľa dlhšie. z mojich najkrajších zážitkov.

Tamara, 4.A

Laura, 4.C

Moja stužková slávnosť bola pre mňa symbolom toho, že sa moje detské časy naozaj končia a ja vstupujem do života so všetkými jeho chuťami. Aj keď prípravy boli náročné, mali v sebe svoje čaro – upevnili a zjednotili naše vzájomné vzťahy. Javisko, na ktorom sme ukázali naše talenty, nás spojilo. Najsilnejším momentom bolo pre mňa spievať pieseň Vďačiť ti chcem, mama. Nielen moje oči, ale i oči mnohých rodičov sa naplnili slzami. Tento moment bol veľmi silný a krásny zároveň.

Rozália, 4.A

Autor:
Dominik
Harenčár,
Dominik
Bucko,
4.C

Bodovali sme vo florbale

V dňoch 1. - 9. decembra 2017 sa v Bratislave konali Majstrovstvá sveta vo florbale žien, na ktorých sa zúčastnili tímy 16 krajín z celého sveta vrátane slovenskej reprezentácie. Ich súčasťou boli aj naše štvrtáčky - Klaudia Robová a Lenka Cupráková - ktoré mali v seniorskej reprezentácii premiéru. Tá im vyšla úžasne. Hneď na svojom prvom šampionáte sa ukázali ako dôležité ohnivé v reťazi slovenského tímu, keď prispeli gólmi a asistenciami k jeho úspechu. Lenka si na konto pripísala 3 góly, pričom raz asistovala. Klaudia, ako obrankyňa asistovala pri 2 dôležitých góloch. Počas tohto šampionátu sa naše baby prepracovali už do druhej útočnej formácie. Všetci sme ich výkony sledovali a, samozrejme, im zapáleno fandili.

Ako správni spolužiaci a kamaráti sme hľadali spôsob, ako by sme ich

mohli ísť podporiť a povzbudiť aj osobne. Náš sen nám pomohla pretaviť do reality naša pani zástupkyňa. Zápas s Fínskom mal byť najdôležitejším a zároveň najnáročnejším zápasom, aký Klejdy s Cuprou doteraz hrali. Ako prví gymnazisti sme chceli gymko prezentovať v čo najlepšom svetle, a tak sme celý deň vymýšľali a zhotovovali rôzne plagáty a transparennty, zháňali zvukové pomôcky.

Zápas sa mal odohrať vo štvrtok a my sme mali na prípravu len zopár hodín. Aj napriek tomu sme to však úspešne zvládli a skoro ráno sme sa vydali na dlhú osemhodinovú cestu do hlavného mesta. Tam sme dorazili napoludnie a pred zápasom sme mali ešte chvíľu času na turistické vyžitie.

Nabudení sme sa zhruba hodinu pred začiatkom zápasu dopravili k najväčšiemu slovenskému zimného štadió-

Náš tím bol skvelý a 5. miesto je najkrajšia odmena za dvojročnú námahu.

nu Ondreja Nepelu. Tam nás čakalo milé prekvapenie v podobe 18 lístkov, ktorými nás obdarovali naše spolužiačky. Nemohli sme sa dočkať úvodného hvizdu a s napätím sme očakávali, aký výkon podajú naše florbalistky. Fínky boli jasnými favoritkami, no Slovenky už v prvej tretine prekvapili úvodným gólom a ujali sa vedenia. Fínky dokázali vyrovnať, no potom prišla obrovská radosť. Lenka potešila nás aj celé Slovensko tým, že vsietila krásny gól, po ktorom sa otriasal celý štadión. Fínky síce dokázali do konca tretiny vyrovnať, no naše florbalistky hrali nad všetky očakávania. V dru-

hej tretine síce neskórovali, ale úspešne sa bránili a inkasovali len jeden gól. V poslednej tretine bol rozdiel vo výdrži najviac badateľný. Naše baby statočne bojovali, no vývoj zápasu už nedokázali zvrátiť vo svoj prospech. Po zaznení záverečného klaksónu svietilo na svetelnej tabuli konečné skóre 6:2.

Po zápase nás na tribúnu prišli pozdraviť naše hrdinky, ktoré sme vyobíjali a vybozkávali. A aké boli ich reakcie?

Klaudia: „Celý turnaj sme hrali veľmi dobre, hoci bola naša hra zo začiatku ustráchaná, ale postupne sa zlepšovala a florbalom sme opantali celé Slovensko. Náš tím bol skvelý a 5. miesto je najkrajšia odmena za dvojročnú námahu. Podpora divákov nás hnala dopredu. Je to pre mňa zážitok na celý život.“

Lenka: „Pocity z majstrovstiev sú neskutočné. Na domáci šampionát sme sa pripravovali dva roky a náš cieľ bol 5. miesto, čo sa nám podarilo dosiahnuť. Kľúčový zápas bol proti Fínsku, na ktorý nás prišiel podporiť fanklub z našej školy. Naši spolužiaci sa stali šiestym hráčom na palubovke. Prišla by som každému, aby aspoň raz v živote zažil niečo také. Atmosféra, diváci, novinári a všetko okolo toho.“

Po super športovom zážitku sme pred polnocou plní dojmov a eufórie nasadli na nočný rýchlik a hajde naspäť domov do reality všedných dní.

Autor:
Natália
Skladaná,
4.B

Vyletel z nášho hniezda

Huslista, primáš, zabávač, rodák z Krásnej Lúky a absolvent našej školy. Poznajú ho nielen na Slovensku, ale i v ďalekom Japonsku. Prináša folklór v modernom šate a robí ho tak prítiahlivejším pre širšie masy ľudí.

***Ako by ste zhodnotili seba ako študenta v dobe, keď ste ešte navštevovali Gymnázium v Lipanoch? Patrili ste k aktívnym alebo k tým lenivejším, ktorým sa nechcelo učiť?**

Sám seba nepovažujem za nejakého výnimočného študenta. Boli aj lepší ako som ja a bolo ich naozaj veľa. Ale život asi nie je o známkach, nie je o tom, čo dostaneme na vysvedčení, ale o tom, ako nás škola pripraví do života. Tým chcem povedať, že mňa naše gymko pripravilo do života fenomenálne. Vďaka nemu som sa nestratil ani na vysokej škole, ani po vysokej škole. Ako som už spomenul vo svojom krátkom vstupe, ktorý som mal v galérii ako hosť, rodičia sú najšťastnejší vtedy, keď

ich vlastné deti prerastú. To isté by som chcel parafrázovať aj vo vzťahu k študentom tohto gymnázia. Myslím si, že učitelia, ale aj my, absolventi, budeme šťastní vtedy, ak tí, ktorí prídu po nás, budú oveľa lepší, šikovnejší a úspešnejší, než sme boli my.

***Ako ste si v študentských časoch predstavovali svoju budúcnosť? Rátali ste s tým, že sa dostanete tam, kde ste dnes?**

Hlavne to netreba prežívať. Nemyslím si, že som dosiahol neviem čo. Poznáam veľa šikovných lekárov, absolventov tohto gymnázia, tiež fantastických kňazov, právnikov a myslím si, že každý má svoje miesto v živote. Vážim si každú profesiu, vážim si aj jednoduchých, skromných ľudí, ktorí živia svoju rodinu a nemajú nejaké vysoké vzdelanie, ale práve naopak, hrdo sa pasujú so životom a žijú ho čestne. Toto sú pre mňa celebrity dnešnej doby. Ja som vyštudoval slovenský jazyk a hudobnú výchovu. K hudbe som mal vždy blízko. Moja mamka krásne spieva, ja som od mala hral na husliach, v čom ma od mala podporoval môj otec. Dnes robím to, čo ma naplňa, a to prajem každému, pretože nie je nič krajšie ako robiť prácu, ktorá je vám zároveň aj koníčkom. A v mojom prípade je to naozaj tak.

***Vedeli ste už na strednej škole, čo chcete robiť v budúcnosti? Bolo to jasné hneď od začiatku alebo ste váhali a prešľapovali?**

Myslím si, že neexistuje študent, ktorý by vedel hneď na začiatku strednej školy, čím chce v živote byť. Život prináša rôzne úskalia. Podobne to bolo aj v mojom prípade. Bolo obdobie hľadania, obdobie, keď som si chcel nájsť svoje miesto v živote a som veľ-

mi rád, že sa to nakoniec podarilo a nejakou vzácnou zhodou náhod som sa dostal do úlohy hudobníka, moderátora a zabávača, pretože toto mi je naozaj veľmi blízke. Plnia sa mi detské sny a teším sa z toho.

***Koľko krajín ste so „svojou hudbou“ precestovali?**

Dá sa povedať, že som precestoval celý svet. S rôznymi folklórnymi súbormi, s rôznymi kapelami, s rôznymi interpretmi. Hostoval som v USA, Mexiku, Kanade, Japonsku, Malajzii, Austrálii, takmer v celej Európe. Mal som možnosť vďaka hudbe cestovať a to je ďalšia pridaná hodnota. Dalo mi to v živote veľmi veľa a apelujem aj na študentov, ktorí to budú čítať, že ak majú možnosť alebo ponuku ísť na nejakú dobu niekde na stáž alebo študijný pobyt, nech neváhajú a nech to naozaj skúsia, pretože treba spoznať aj svet, ktorý nás obklopuje a to dobré, čo je v ňom, potom treba pretaviť a priniesť naspäť k nám na Slovensko.

***Čo vás na cestách najviac prekvapilo?**

Nebolo to o nejakých absolútne veľkých šokoch, pretože ja som mal vždy tendenciu vopred sa oboznámiť s kultúrou danej krajiny, jej dôležitými geografickými bodmi a historickými

súvislosťami, nech tam naozaj nejdem ako nejaký buran. V zásade sa mi vždy potvrdilo to, čo som si načítal. Veľmi rád napríklad spomínam na Japonsko. Je to úžasná krajina. S ničím podobným som sa nikde vo svete nestretol a to som naozaj precestoval veľmi veľa krajín. Mal som možnosť navštevovať slovenské komunity v rôznych štátoch, napríklad v Austrálii, v Amerike a je úžasné, že títo ľudia si zo svojej vlasti prinášajú do nových domovov naše zvyky a tradície a ďalšie generácie ich naďalej udržiavajú. Hlavne tretia a štvrtá generácia usadlíkov, ktorí tam žijú, sa vracajú naspäť k svojim koreňom. To je veľmi povzbudivá správa pre Slovákov a pre našu generáciu. Je dôležité zachovať si dedičstvo otcov, aby sme nezabudli na to, kto vlastne sme.

***Keby ste sa mohli vrátiť do minulosti, je niečo, čo by ste vo svojom živote chceli zmeniť?**

Myslím si, že každý človek sa ocitol v situáciách, na ktoré by najradšej zabudol, alebo ktoré si nechce pripomínať. Moja životná filozofia je, že sa netreba vracieť k tomu, čo bolo, ale treba pozeráť pred seba, do budúcnosti.

Pánovi Kandráčovi ďakujem za rozhovor a prajem mu veľa ďalších úspechov.

Autor:
Mária
Kromková,
3.A

Príbeh mojej školy

Som žiačkou nášho gymnázia. Brány školy sa mi tento rok otvorili už po tretíkrát. Okrem mňa tu momentálne bojuje ďalších 412 študentov. V rozdielnych triedach, s odlišným vekom, no so spoločným cieľom - zvládnuť školský rok bez akejkoľvek ujmy. Každý jeden z nás je iný, každý má iné záľuby, avšak spája nás mnoho vecí. Naším najobľúbenejším tónom je zvuk školského zvončeka, ktorý hlási koniec hodiny a najlepšou časťou dňa sú pre-

zie v Prahe, Poľsku, vo Viedni alebo v blízkom okolí. Práve na týchto výletoch sme nadviazali kamarátske vzťahy so spolužiakmi a načerpali nové sily. Po ich skončení na nás v škole netrpezlivo čakal celý učiteľský tím, ktorý momentálne tvorí 35 učiteľov. Tieto múdre esá majú na starosti 17 tried, do ktorých chcú naliať čo najviac vedomostí. Na jeho čele stoja pani riaditeľka s pani zástupkyňou. Neoblomne nám do hláv vtikajú rôzne poučky a prekvapujú nečakanými písomkami. Aby nám uľahčili domácu prípravu, demonštrujú učivo pomocou rôznych pomôcok a na rozličných miestach. My žiaci veľmi radi trávimе čas v chemickom laboratóriu, kde môžeme vnímať svet všetkými zmyslami či v telocvični, kde sa na chvíľu stávame nespútanými vtákmi. Táto škola nás okrem teoretických zručností denne učí i morálnym hodnotám. Občas sa zdá, že sme voči tomu imúnni, no zdanie môže klamať. V skutočnosti patrí učenie medzi naše obľúbené

stávky, ktoré sa však zdajú byť žalostne krátke. Všetci milujeme prázdniny, či akékoľvek iné voľno, kedy môžeme zregenerovať naše múdre hlavy. Väčšina z nás počas vyučovania myslí na chutné obedy, ktoré nám s láskou pripravujú sympatické pani kuchárky. Bystrému oku energetickej pani vedúcej neujde žiaden stravník. O pohodlie počas vyučovania sa starajú panie upratovačky a pán školník, ktorí nám poskytujú plný komfort v podobe čistých tried.

Okrem samotného vyučovania či čakania v rade na obed bol doteraz náš stredoškolský čas vyplnený viacerými výnimočnými chvíľami. Či už to bol lyžiarsky kurz, kurz letných športov alebo rôzne nezabudnuteľné exkur-

cie, ktorým si vyplňame priestor i vo voľnom čase.

Príbeh mojej školy sa začal pred 60 rokmi a dnes je už zrelou dámou, ktorá v tomto roku oslávila svoje krásne životné jubileum. V roku 1957 vznikla v Lipanoch prvá elokovaná trieda Jedenásťročnej strednej školy v Sabinove a odvtedy sa začala písať história najprv jedenásťročnej strednej školy, neskôr strednej všeobecnovzdelávacej školy. Od roku 1970 nesie škola pomenovanie gymnázium. Prvá trieda gymnázia s osemročným štúdiom bola otvorená 1. septembra 1995. Rok 2000 sa do histórie školy zapísal tým, že škola bola pripojená na Internet. (Dnes práve toto pripojenie robí mnohým učiteľom vrásky na tvári ☺.)

Brány školy opustilo doteraz 3622 študentov. Pod taktovkou 7 riadiťov tu doteraz učilo vyše 200 učiteľov a pracovalo 50 nepedagogických zamestnancov. Za ten čas gymnázium vchovalo mnoho šikovných žiakov, ktorí ho zviditeľňovali v rôznych oblastiach na celoslovenskej úrovni. Rok 2009 patril prvému ročníku prehliadky ročníkových prác. V roku 2012 škola získala prvýkrát certifikát Zelená škola, ktorý dvakrát úspešne obhájila. Naše gymnázium sa pravidelne umiestňuje v rebríčku najlepších gymnázií (tretie miesto v Prešovskom kraji). Zorganizovalo sa niekoľko výmenných pobytov vo Veľkej Británii, či v Belgicku, navštívilo nás veľa významných ľudí, ako napr. štátni tajomníci Ministerstva školstva, Magda Vášaryová, či predseda vlády Robert Fico. V roku 2015 prešla škola vonkajšími zmenami - dokončila sa fasáda

a zateplila sa budova. O tom, že naše gymnázium naozaj žije, svedčia už tradičné akcie ako sú Dni prírodovedcov, katarínsky, valentínsky či absolventský ples, Deň ľudovej kultúry, Deň jazykov. Momentálne v škole prebiehajú úpravy vnútorných priestorov školy, kde sa modernizujú viaceré triedy, učebne a miestnosti.

Napriek tomu, že naša dáma v zelenom už oslávila 60, do dôchodku sa určite ešte nechystá. Pulzuje v nej život a energia, o čom svedčia mnohé úspechy našich žiakov. Na záver by som chcela v mene reakčnej rady popriať našej škole veľa milých a usmievajúcich sa zamestnancov, mnoho tvorivých a zvedavých žiakov. Nech sa všade šíri dobré meno nášho gymnázia...

Vyznania škole z pera žiakov

Autor:
Matej
Terifaj,
oktáva

Jednu z najdôležitejších úloh v škole hrajú učitelia. Počas môjho štúdia ma učili skoro všetci, ktorí učia na tejto škole. Mnohým z nich vďačím za to, že vďaka ich priateľskému prístupu a nadšeniu som si dokázal obľúbiť i také predmety, o ktoré som predtým prejavoval len minimálny záujem. Učitelia ma naučili i disciplíne a ukázali mi, aké dôležité je stanoviť si priority a dôsledne si plniť povinnosti.

Autor:
Petra
Drabová,
tercia

Naša milá jubilantka už stihla za šesť desaťročí vychovať stovky, ba tisícky úspešných ľudí. S maturitným vysvedčením poslala do života budúcich lekárov, inžinierov, vedcov, učiteľov... Som rada, že idem v šľapajach môjho otca, ktorý, tak ako ja, strávil svoje stredoškolské časy pod strechou našej oslávenkyne. Stále spomína na chvíle strávené so svojimi spolužiakmi, s ktorými sa stretáva dodnes.

Autor:
Adam
Mochňák,
kvarta

Učitelia nás učia nielen podľa plánov. Učia nás tiež, ako byť ľuďmi. Čo je to šesťdesiatka u človeka? Nový začiatok? A či koniec? To si určí každý sám. No pre Teba je to nový, krásny a veľký začiatok. Vidím, škola moja, že rastieš a meníš sa do krásy.

Premeny školy v čase

Škola pred a po rekonštrukcii fasády v roku 2015

Takto sme kedysi parkovali

... a takto naša škola vyzerá z diaľky.

Učebňa fyziky v starom a novom šate

Tu objavujeme záhady ľudského tela.

Telocvična pred zvonéním

Autor:
Katarína
Oslovičová,
4.A

Takto ju vidím ja

Táto pani má už za sebou nejaký ten rôčik. Nepatrí sa síce prezrádzať vek dámy, no ona naňho nevyzerá. Veď sa len pozrite! Povedali by ste, že má 60? Ja teda určite nie. Je to predovšetkým kvôli zmene imidžu, ktorú prednedávnom podstúpila. Kostyméri a maskéri z nej spravili nového človeka, ktorý dýcha múdrosťou a skúsenosťami, no nemá žiadne vrásky. Žiari mladosťou ako nikdy predtým.

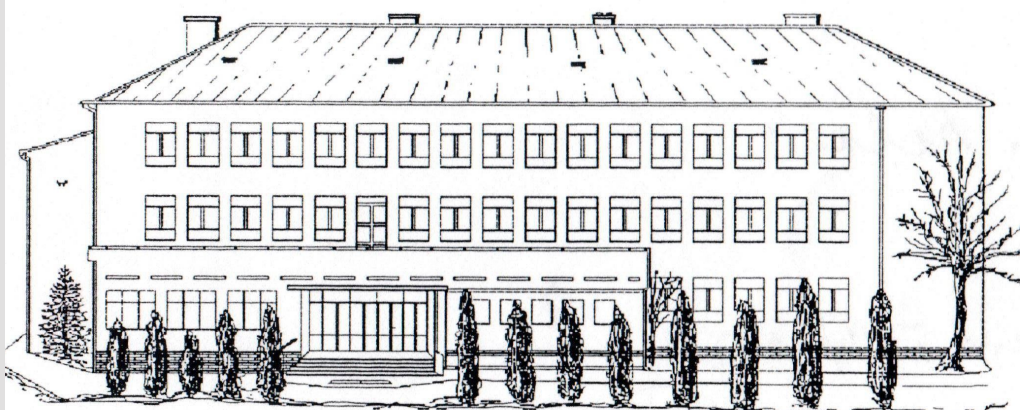
Jej meno je Gymnázium. Toto meno gréckeho pôvodu, odvodené od názvu gymnasion, predstavuje telesné, ale i duševné vzdelanie. Roky ju však skoro všetci prezývajú gymko. Je veľmi priateľskou osôbkou. Každodenne prijíma návštevy študentov, ktorí od nej nikdy neodchádzajú s prázdnyimi rukami. Nesú si so sebou domov množstvo vedomostí, ktoré nadobudli prostredníctvom jej verných spoločníkov, učiteľov.

Gymko, táto svetoznáma maliarka, rada maľuje a využíva pri tom všetky farby. Raz sú to úsmevy plné radosti a vtipu, inokedy zase plač, či bojazlivé pohľady. Záleží na tom, akú má práve náladu. Táto náladová dáma si po piatich dňoch obklopená životom potrebuje na dva dni odpočinúť s vyloženými nohami. Cez víkendy sa riadi heslom: Ticho lieči. Oddýchnutá a v plnej sile v pondelok už skoro ráno očakáva študentov s novými poznatkami. Tí ešte úplne neprebudení otvárajú dvere, a keďže má vždy pekne upratané, prezývajú sa. Pre

každého má pripravenú skrinku na odloženie topánok i zaspätosti. Je veľmi poriadkumilovná.

Aj ja sa s ňou kamarátim už štvrtý rok, ktorý je, žiaľ, posledným rokom mojich pravidelných návštev. Pamätám si na 1. deň mojej ohlásenej návštevy. Vtedy ma ešte nevpustila dnu, ale ukázala mi, aký má dvor plný vysokých strážcov, stromov, ktorí dohliadajú na jej návštevníkov. Táto milovníčka prírody sa popýšila i skalkou, na ktorej hýrili kvety všetkých farieb. Časom však skalku nahradilo jej osobné logo GL. Táto dáma berie pod svoje ochranné krídla vedomosti chtivých žiakov na 4 alebo 8 rokov. Prváčikovia, hoci už na strednej, či malí primáni majú pred ňou veľký rešpekt, lebo aj keď je kamarátska a vo svojich nových zelených šatách vyzerá veľmi dobre, je to predsa len dáma v rokoch, často s vážnym pohľadom, ktorý prezrádza, že je ozajstnou autoritou.

Má moc ovplyvňovať prítomnosť, ale i našu budúcnosť bez čarovného prútika, lebo práve u nej doma sa dozvedáme k čomu máme najbližšie, čo by sme chceli v živote robiť, čím sa stať. Po rokoch vedení ňou musíme vyletieť z hniezda a vracieť sa k nej už len v dobrých spomienkach s vdáčnosťou, lebo ako povedal Romano Guardini: „Vdáčnosť je spomienka srdca“.

Autor:
Natália
Skladaná,
4.B

Poetické okienko

Moje vyznanie škole

Na stenách visí tisíc tvári,
každá tu chodila po chodbách.
Nevníмали, že raz budú starí.
Mysel' im ostala v školských hrách.
Možno pocit, možno láska iba,
ktorá im spomínať dovolí,
že im zas v životoch čosi chýba.
Čas, keď tu chodili do školy.

Každé ráno sa mi pred očami
bielučká brána otvára.
Za ňou dav tých, ktorí sú tu s nami,
niekto sa o nás postará.
Na tácke plno vedomostí,
načiahnuť ruku, len si vziať.
Pery sa vlnia od radosti,
nevládzem sa už toľko smiať.

Kopec lavíc, v každej iná story
v závoji tichých tajomstiev.
To, čo sa tak dlho v triede tvorí,
pomaly doznieva ako spev.
Ten fakt, že sme to zvládli spolu,
nás k sebe navždy pripúta.
V mysli nám zanechá túto školu.
Zbehlo to ako minúta.

V ušiach znie stále hluk plnej chodby,
ktorý si v srdci nesiete.
Po tých pár rokoch už zvonček odbil.
Bolo nám najlepšie na svete.

Gymnázium

Tejto škole by som prial,
aby pobyt v nej vždy za to stál.
Krásne chvíľky sa tu rodia,
mnohí ľudia do nej chodia.

Šesťdesiat rokov mala,
narodeninovú tortu dostala.
Veľa rokov už uplynulo
A počas nich veľa talentov
sa tu rozvinulo.

Autor:
Patrik Oros,
sekunda

